

NEKONTROLOVATEĽNÝ VOZÍK

Nasledujúce ráno bolo horúce a slnečné, z čoho mi oťaželi nohy a betónové ihrisko pripomínalo svetlú kamennú púšť.

Stretli sme sa s Willom na tradičnom mieste, bol však tichší ako zvyčajne. Pravdaže mi zazlieval, že nás mojou vinou starec s vozíkom vyhnal z parku. Katie si pravdepodobne myslela to isté, preto bolo skvelé, že som mal plán, ako ich prekvapiť. Chcel som im ho oznámiť obom naraz, ale keďže Katie na vyučovanie vždy mešká, musel som počkať do prvej prestávky.

Keď sme sa opierali o našu stenu a čakali, kým zazvoní na hodinu, Will kopol do niečoho neviditeľného na zemi a spýtal sa: „Počul si o tej včerajšej krádeži?“

„Jasnačka,“ pritakal som a bol som rád, že prehovoril ako prvý. „Ale veď je to iba hlúpa socha medveďa z detskej knižky. Záleží na tom vôbec niekomu?“

„Nemyslím tú krádež,“ odvetil Will, krútiac hlavou. „Paddingtona ukradli ako prvého. Druhá krádež sa stala minulú noc. Z obchodného domu s luxusnými chladničkami v meste zmizla soška anjela.“

„Z obchodného domu s chladničkami?“ spýtal som sa začudovane, pričom som pozoroval Randyho, ako sa snaží schovať za svojho otca, keď vchádzali cez školskú bránu. Randy bol našou pravidelnou obeťou a vždy nás uplácal sladkosťami, aby sme mu dali pokoj. Veľavravne som na neho zazrel, aby vedel, že som ho videl a dlhuje mi tri čokoládové tyčinky navyše, pretože sa snažil schovať.

„Áno, volá sa Selfridges. Pred predajňou majú veľkú sochu kráľovnej, ibaže tá kráľovná má krídla. A drží malého anjela. No a práve toho zlodej ukradol. Mama o tom stále rozpráva. Vraví, že všetky obchodné domy teraz budú paranoidné, pretože mnohé majú tiež sochy,“ pokračoval Will. Počúval som iba na pol ucha. Pozoroval som, ako sa Randy snaží stratiť za otcovými nohami.

„A tiež povedala, že zloději na mieste činu zanechali symbol namaľovaný žltou farbou. Ako keby chceli všetkým povedať, že tam boli. To je fakt kúl... a tá socha je z čistého zlata. Na ich mieste by som ju rozlámal na malé kúsky, predal ich a kúpil si tak päťdesiat áut a celý deň sa na nich preháňal. Hej, čo je to?“

Pozrel som dole na svoj batoh a zistil, že z neho vytrča kúsok Herculovej banditskej masky na oči.

„Nič,“ odvetil som a rýchlo zasunul masku aj čierne mikinu, ktorú som hodil na knihy, späť do tašky. Chytrý som ju zazipsoval, aby sa Will nestihol spýtať nič ďalšie. „Hej, tam je Lavinia. Nedlhuje nám náhodou nejaké vreckové?“ prehodil som v snahe odvieť pozornosť.

Will prikývol a pohľadom pátral po vysokej kostnatej dievčine, ktorá by sa bez problémov schovala za lampu, čo aj často skúšala, keď sme ju prenasledovali. Hneď ako ju zbadal, schytili sme tašky a naháňali ju, až kým sa nesnažila skryť za odpadkový kôš. Skôr než sme od nej stačili niečo vymámiť, zazvonil zvonec, všetci prerušili svoje aktivity a ponáhľali sa k dverám.

„Hej, H,“ oslovil ma Will, keď sme čakali na konci radu, aby sme vošli ako poslední. „Čo keby sme sa dnes pomstili starcovi s vozíkom? Mohli by sme na neho nahádzať zvyšky, čo cez obed pozbierame z tanierov.“

„Mám lepší plán,“ odpovedal som, potriasajúc hlavou. „Uvidíš.“

Keď sme prišli do učebne, Will sa posadil na svoje miesto na opačnej strane triedy a ja som si sadol na svoje. Vergarová nenechá Willa, Katie a mňa sedieť spolu. Preto musím sedieť vedľa Rajesha, ktorý sa ma tak veľmi bojí, že na mňa iba pozerá vystrašenými, vypúlenými očami, a za Mei-Li, ktorá mi ide na nervy tým svojim šviháním chvostom.

„Všetkých vás prosím, aby ste si vybrali domáce úlohy!“ vyzvala nás Vergarová a zatlieskala rukami. Mei-Li sa tak urputne ponáhľala vytiahnuť zošit, až si takmer roztrhla tašku. Jej zošit na domáce úlohy mal dokonalý lesklý obal, na ktorom sa skvelo jej dokonalé písmo a dokonalé nálepky, žiariace pod svetlom lúčov ako veľká hranatá trofej. V takých chvíľach som ju chcel silno potiahnuť za vlasy.

Ja som sa s otváraním tašky neobťažoval, pretože to nemalo zmysel. Nemal som žiadnu domácu úlohu, ktorú

by som mohol odovzdať. Navyše som mal v plecniaku masku banditu a mikinu s kapucňou, ktoré som chcel naďalej skrývať.

„Hectooooor?“ zvolala Vergarová, stojac priamo pred mnou s otvorenou dlaňou, čakajúc, že jej niečo odovzdám.

Celá trieda sa otočila ku mne, tak som sa uškrnul.

„Prosím si tvoju domácu úlohu. Kde je?“ spýtala sa.

Pokrčil som plecami a odvetil: „Zjedla mi ju mačka.“

Z druhej strany triedy ku mne doliehalo Willovo pochechtávanie sa. Bol zbabelec, pretože niečo odovzdal. Videl som ho.

„Naozaj?“ zatiahla neveriacky Vergarová a naklonila ruku aj hlavu nabok. „Mačka ti opäť zjedla domácu úlohu? Zrejme skutočne obľubuje všetko, čo sa týka Tudorovcov, mám pravdu?“

Spoza mňa sa ozvalo Katino chichúňanie, čo znamenalo, že sa vďaka mne bez povšimnutia vkradla do triedy.

Učiteľkina pokožka na tvári sčervenela. „Postav sa,“ prikázala. „Postup poznáš, takže chod! Dnes nemám trpezlivosť sa tebou zaoberať.“

Áno, postup som poznal, takže som vstal, vzal batoh a zamieril k dverám. „Postup“ spočíval v tom, že si musím

ísť sadnúť pred Lancastrovu kanceláriu, počkať, kým mi vynadá, a potom sa vrátiť do triedy, kde mi učiteľka vytkne, že som vymeškal hodiny, tie hodiny, ktoré ma donútila vymeškať. Tento „postup“ pravidelne absolvujem už od svojho prvého dňa v škole. Vlastne mi to ani neprekáža, pretože vďaka tomu môžem vymeškávať hodiny a pozorovať všetkých okoloidúcich na chodbách. Niekedy, keď je riaditeľ Lancaster zaneprázdnený a jeho sekretárka pani Fergusonová nie je nablízku, dokonca môžem strašiť okoloidúce decká. Raz sa mi podarilo získať tri čokoládové tyčinky iba tým, že som sedel pred riaditeľňou.

Dnes som však neplánoval len pozorovať chodby a hľadať obeť, rozhodol som sa tento čas využiť inak. Sediac pred riaditeľňou, otvoril som si svoj poloprázdny zošit na domáce úlohy a začal som kresliť sled obrázkov – plán toho, čo chcem urobiť starcovi s vozíkom.

Nakreslil som tri rady obrázkov, ktoré pekne a jasne vyjadrovali moje úmysly, a čakal na koniec svojho trestu. Tentoraz ma však Lancaster nechal čakať dlho, dokonca už ubehla prvá prestávka. Pravdepodobne ma pustí až

na obed, pretože je zrejme protizákonné nechať študentov hladovať – dokonca aj mňa.

Keď som sa v jedálni pripojil k Willovi a Katie, predostrel som im svoj plán.

„To je super nápad,“ zhodnotila Katie. „Starec bude nariekať!“

„Áno,“ pridal sa Will. „PORIADNE nariekať!“

„No si si istý, že dokážeš dosť rýchlo utekať?“ spýtala sa Katie. „Myslím tým skutočne rýchlo. Pretože ak nie a on ťa chytí, budeš mať veľkéeee problémy. Aj keď budeš mať na sebe masku.“ Nahla sa dopredu a zízala na mňa cez okuliare; bolo to, akoby sa cez sklo akvária na mňa pozerali dve jednooké zlaté rybičky.

„Nechytí ma,“ vyhlásil som nahnevane. „Uvidíš!“

Bol som príliš rozčúlený, aby som zjedol ďalšie kúsky pizze, ktoré Katie ukradla z iných stolov. Nemohol som sa dočkať chvíle, keď Katie a Willovi dokážem, že som omnoho rýchlejší a bystrejší ako oni. Ja im ukážem! A nielen im, ale úplne všetkým! Nechcel som zostať po škole, preto som celé popoludnie v triede pokojne sedel a čakal na posledné zvonenie.

Keď nám učiteľka Vergarová položila asi tristo dvadsaťštyri otázok o veciach, na ktorých nikdy nebude záležať, konečne zazvonil zvonec a dovolila nám odísť domov. Vyskočil som ako prvý, súriac Willa a Katie: „Rýchlo!“ Vybehol som z dverí a trielil cez poloprázdnu chodbu. Z tried ešte len začali vychádzať žiaci. Zvyčajne rád sáčem okoloidúcich a narážam do ľudí, dnes som však na to nemal čas, lebo som sa ponáhľal.

Katie a Will za mnou utekali cez ihrisko, školskú bránu a cez hlavnú cestu. Spomalili sme, až keď sme dorazili k vysokej zelenej bráne parku.

„Dávajte pozor,“ varoval som ich, hodil batoh na zem a vytiahol z neho čiernu mikinu s kapucňou a Herculovu masku na oči. Rýchlo som si obliekol mikinu a natiahol si masku s elastickou gumičkou tak, aby mi úplne priliehala k tvári. Na dovŕšenie maskovania som si na hlavu hodil kapucňu, presne ako som si to nakreslil v komikse.

„Fíha, vyzeráš skvele!“ zhodnotil Will. „Ako Zorro... v mikine s kapucňou.“

Katie nepoznamenala nič, ale podľa jej pohľadu som vedel, že si myslí to isté.

Batoch som si hodil späť na chrbát a zašklabil sa na Willa a Katie, ktorí mi úškrn opätovali. Vedel som, že sú rovnako vzrušení ako ja.

„Podme trochu vyššie a pozrime sa, či je na svojom obvyklom mieste,“ povedal som a vydali sme sa k dubom pri starcovej lavičke. „Kráčajte predom mnou, aby ma nikto nevidel.“

„Kde je?“ spýtal sa Will so zamračenou tvárou, keď sme dorazili do polovice kopca.

Rozhliadol som sa. Starcov vozík bol zaparkovaný na svojom tradičnom mieste vedľa lavičky, no jeho nikde nebolo.

Tvár sa mi pod maskou rozžiarila. Toto môj plán ešte väčšmi ulahčuje! Nielenže stavec zmizol a nechal tu vozík, ale v parku nikto iný nebol. Dokonca ani žiadny otravný pes! Všetky okolnosti mi nahrávali do karát. Konečne.

„Zostaňte tu,“ zavelil som, cítiac sa natoľko obdarený šťastím, že ma nemohlo nič ohroziť. Kapučňu som si pritiahol tesnejšie k tvári a vybehol som na kopec k vozíku a uchopil ho za rúčku. S rachotom som ho potlačil na kľukatú cestu vedúcu na opačnú stranu kopca, hlbšie do parku. Snažil som sa byť rýchly, no vozík bol ťažší, než

som predpokladal, kolieska boli neuveriteľne staré a rozhegané, kedykoľvek mohli odpadnúť.

„Hej, čo to robíš?“

Obzrel som sa a uvidel, že stavec vybehol spomedzi stromov za lavičkou a rozbehol sa za mnou. V jednej ruke držal pokrčené hnedé vrečko a v druhej spolovice zjedený sendvič. Z brady mu padali veľké biele omrvinky, pripomínajúce nadýchané snehové vločky.

Žalúdok mi poskočil, ako keby sa rozhodol, že si bez môjho vedomia skočí bungee jumping. Rozbehol som sa po cestičke čo najrýchlejšie, pevne uchopil rúčku vozíka a snažil sa ho nasmerovať k stromom, ale začal sa kadejako otáčať, ako keby mu narástol vlastný mozog.

Stavec stále bežal za mnou a kričal čoraz hlasnejšie. Vedel som, že musím byť rýchlejší ako on. Stačilo pustiť vozík a ponáhľať sa k bráne. Akokoľvek som sa však snažil sám sebe nahovoriť, že to musím spraviť, prsty nie a nie pustiť rúčku, a tak ma náhle vozík ťahal so sebou, namiesto aby som ho ja tlačil. Zakopával som a chodidlá sa mi odierali o zem. Vyhupol som sa nohami do vzduchu a chcel si ich položiť na kolieska, ale neboli dosť široké.

A zrazu sa objavila žena so psom... a muž s kočíkom...
a dieťa s loptou!

Jačal som na nich: „UHNITE Z CESTY!“ Ale z úst mi vychádzalo iba: „HNITEEEEEEEEEEE! HNITEEEEEEEEEEEEEEE!
HNITEEEEEEEEEEEEEEE!“

„OCH!“ skríkla žena so psom.

„NO TOTO!“ zakričal muž s kočíkom.

„Wau!“ povedalo dieťa, vyhodilo loptu do vzduchu
a rýchlo uhlo z chodníka.

„HNITEEEEEEEEEEE!“ kričal som, kým vozík nekontrolovateľne uháňal dolu kopcom ako na vlnovke. Kapučňa mi spadla z hlavy, snažil som sa znovu si ju nasadiť ľavou rukou, pravá mi však sklízla z rukoväti vozíka, a než som sa nazdal, vozík mi utiekol a ja som ležal na zemi.

Vozík sa rútil dolu kopcom ako obrovská strieborná strela, natriasal sa, poskakoval a drnčal. Postavil som sa a s otvorenými ústami sledoval, ako kolieska kopírujú zatočenie chodníka a vozík smeruje priamo k jazierku.

„Môj vozík! Pomôžte mi niekto, prosím!“ kričal starec, keď si skracoval cestu krížom cez trávu a bežal dole kopcom popri mne v snahe chytiť ho.

Vozík však bol prirýchly a všetci boli príliš vystrašení a zrazu, ani čo by dostal krídla, vyletel do vzduchu. A o pár sekúnd...

ŠPLECH!

S plesknutím pristál v strede jazierka.

Hľadel som na vozík, ako klesá ku dnu, čoraz hlbšie a hlbšie. Noviny a plastové vrecká sa vznášali na hladine a pohojdávali sa ako veľké kusy pestrofarebného chleba, ktoré tam niekto hodil, aby nakrmil obrovskú neviditeľnú kačku. Práve keď vozík úplne zmizol pod vodou, starec dobehol k brehu jazierka, ledva sa stihol zastaviť. Ruky mal stále natiiahnuté, ako keby si myslel, že vozík ešte nejako zachytí. Vzápätí ich spustil vedľa tela. Čakal som, že bude kričať a revať, no bol ticho. Namiesto toho si dal dole svoju žltú čapicu a plecيا sa mu začali triasť.

„Ako si to mohol urobiť?“ ozvalo sa za mnou.

Otočil som sa. Bola to Mei-Li. Ako som sa na ňu pozeral, pomaly som zdvihol ruky a dotkol sa tváre, aby som si overil, či mám stále masku. Ale nebola tam. Musela mi spadnúť, keď ma odsotil vozík.

Chcel som jej povedať, aby vypadla, že sa do toho nemá čo starať a že ak to niekomu povie, bude mať také problémy, že nebude vedieť, kde sa predo mnou skryť. No skôr než som stihol prehovoriť, objavila sa žena so psom, ktorá mi predtým uskočila z cesty, a zakričala: „Hej, to je ten chlapec, ktorý to urobil!“ a rozbehla sa plnou rýchlou ku mne.

Pozrel som na Mei-Li a potom na ženu so psom. Vzápätí som upaloval preč tak rýchlo, ako som vládol.

„Páni, to bolo diabolské!“ zvolal Will.

S Katie ma čakali pred bránami parku.

Dal som im znamenie, aby bežali ďalej, v prípade, že by ma stále prenasledovala žena so psom, a tak sme utekali až na koniec ulice. Zastali sme, až keď mi šli plúca vyskočiť z hrude. Obzrel som sa, snažiac sa chytiť dych, no nikto za nami nebol.

„Au! Au!“ zalapala po dychu Katie, ktorá sa pokúšala popri rehotaní zhlboka dýchať. „Jeho tvár! A ten PLESK! A ako ti nohy vyskakovali na všetky strany!“

„Vyzerali ako nohy Rooda Runnera, pohybovali sa tak rýchlo!“ dodal Will a snažil sa napodobniť obrovského vtáka so splašenými nohami.